

ՅՈՎՆԱՆ ԱՐԲ. ՏԵՐՏԵՐԵԱՆ

*Եւր Ներսիս
Մարտիրոս*

*The Doorway
to New Life*

2012

**ՄԵԾ ՊԱՀՔԻ ՃԱՆԱՊԱՐՀԸ՝
ՈՒՐՎԱԳԾՎԱԾ ՍՐԲԱԶԱՆ ՀՈՐ
ՊԱՏԳԱՄՆԵՐՈՎ**

Որելիցե ճանապարհ նախ եւ առաջ ենթադրում է սկիզբ, ընթացք եւ ավարտ: Մեծ Պահքի ճանապարհը Եկեղեցու սրբազան հայրերը իրավամբ նմանեցնում են մեր կյանքի ճանապարհին, իրեն բնորոշ բոլոր հանգրվաններով:

Իմ այս խոսքում փորձ եմ կատարել Սրբազան Հոր մտքերով ուրվագծել մի յուրահատուկ ճանապարհ եւ այն հասցնել իր բաղձալի հանգուցալուծման:

Արդարեւ, «ճանապարհ» բառը որքան նյութական, նույնքան առավել հոգեւոր իրականություն է, ինչը սկսվում է *«Նոր կեանքի դուռ»*-ը բացելով: Այս «Նոր»-ի *«Տեսիլքը մեր մարդկային հոգեկանության անբակտերի մասն է»*:

Ճանապարհի վրա ուրք դնելուն հաջորդում է ընթացքը՝ աներեր եւ աստվածահաճո: Իսկ աստվածահաճո ընթացք կարձանագրենք, երբ՝ *«Կր խենք Աստուծոյ պատգամը»*, որը ոչ այլ ինչ է, եթե ոչ՝ *«Հրավեր հոգեւոր վերածնունդի»*, վերստին *«Ճարտարապետելու մեր կեանքը»* եւ դառնալով՝ *«Սպեղծագործակից Աստուծոյ»*, գիրակցելու, որ՝ *«Բարոյականութիւնը բոլոր ժամանակներու մեծագոյն արժէքն է»* եւ, որ՝ *«Քրիստոնէական վարդապետութեան գլխաւորագոյն յարկանիշներէն մէկն է սիրել այն մարդիկը, որոնք մեր անձերու նկարմամբ ժխտական կեցուածք են որդեգրած»*:

Մեր ճանապարհորդության մեջ հաճախ հասնում ենք մի հանգրվանի, երբ Աստծուն փորձում ենք փնտրել *«աստուածներու մշակոյթին մէջ»* եւ ի վերջո Տիրոջ եւ Փրկչի՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով, մեր հոգու մեջ գրնում ենք Միակի պարկերը: Միակին ու ճշմարիտին գրնելուց հետո, սկսում ենք ճանաչել նրան եւ անդրադառնալ, որ Աստված օտար մի էություն չէ, ընդհակառակը՝ *«Աստուած մեր հոգեհարստարն է»*: Նա նույն Ինքը մեր Երկնավոր Հայրն է, ում հետ մեր սիրտը րենջում է հարաբերվելու եւ այդ աղոթաբույր հարաբերությունը, լավագոյնս դրսևորվում է *«լռութեան»* մեջ: Ահա այս ժամանակ ենք գիտակցում, որ՝ *«Աղօթքի գլխաւոր դերակատարութիւնը կը կայանայ ոչ թէ մեզմէ դուրս գրնուող իրաւիճակներու վրայ, բայց մեր հոգեւոր աշխարհին վրայ»*:

Ճանապարհի որոշակի հանգրվաններ անցնելուց հետո պահ է գալիս, որ գիտակցում ենք, թե՛ *«Մեզմէ ոչ ոք առանձին է»*, որ միասնաբար Եկեղեցին ենք կազմում, որ *«Եկեղեցին Աստուծոյ ձեռակերպն է եւ ինչ պարիւ է մեզ տրուած դառնալ ապրող Եկեղեցին»*:

Եւ, վերջապէս, ճանապարհի վերջավորության անդրադառնում ենք, որ այն նաեւ ավարտ ունի, սակայն այս ավարտը մեզ՝ ճշմարիտ քրիստոնյաներիս, ովքեր ունեն Հարության հույսը (Ա. Կորնթ. 15), չի անհանգստացնում, քանզի՝ *«Աստուծոյ հետ ապրուած կեանքը, ապահովագրուած կեանք է»*: Այո՛, մենք *«Ծնած ենք յաղթելու ոգեկան ոյժով»* եւ *«Մահուան դէմ յաղթական»* բացականջելու. *«Ո՛ր է, մահ, քո յաղթութիւնը, ո՛ր է, գերեզման, քո խայթոցը»* (Ա. Կորնթ. 15:55):

Ուրեմն՝ «Էսկանը այն է, որ մեր կեանքը Աստուծոյ հետ ըլլայ յաւիտենական եւ հասարակ»:

Սիրելի ընթերցող, ճանապարհի իմ առաջարկած այս հանգրվանները, հավասարապես վերաբերում են բոլորիս: Ուստի, եկեք լրջությամբ մոտենանք այս օգտաշատ աշխատությանը եւ թող մեզանից յուրաքանչյուրը այս գրքի օգնությամբ փորձի իր կյանքին բնորոշ ճանապարհին ուրվագծել. այն քաջ համոզումով, որ Քրիստոնյայի ճանապարհը Տիրոջ օգնությամբ, Տիրոջ հետ եւ մանավանդ Տիրոջ մեջ պիտի ընթանա, քանզի ինչպես Սբ. Գրիգոր Տաթևացին է ասում, Քրիստոնյան այն մարդն է, ով Քրիստոս Աստծուն իր մեջ է կրում. **«Քրիստոս ի նա»:**

Խորին ակնածանք՝

Հայկ Մադոյան

ԲԱՅՈՒՄ – ՆԵՐԱԾՈՒԹԻՒՆ

*«Խօսքդ ճրագ է քայլերուս լուսաւորող՝
ճամբաներու» (Սաղմոս 119:105):*

Սաղմոսի այս բառերը սրբի խորերէն աղօթք են առ Աստուած բոլոր անոնց համար, որոնք իրենց կեանքը կ'ապրին Աստուծոյ հետ, միշտ իրենց սրբին, մաքրին ու հոգիին սեղմ պահած ունենալով Աստուածաշունչ Մարեանը: Կ'ապրինք աշխարհի մը մէջ, ուր նիւթը ամէն օր աւելիով փիրական կը դառնայ մարդկային կեանքին մէջ, որուն հետեւանքով ալ նոյն մարդը կ'օտարանայ Աստուծմէ, հեղհեղէր իր մէջ նուազեցնելով նաեւ Աստուծոյ պարկերը: Երանելի ենք, սակայն, որովհետեւ մեր առջեւ կը բացուի դէպի Սուրբ Զատիկ փանող քառասնօրեայ հոգեւոր ճանապարհորդութիւնը, որուն ընթացքը պէտք է լեցնենք աղօթքով ու պահեցողութեամբ. Աստուծոյ խօսքով, որպէսզի Մեծ Պահքի ճանապարհորդութիւնը դառնայ դէպի Աստուած փանող կեանքի ընթացք:

*Քեզի կը դիմենք մարդասէր Տէր,
շնորհէ՛ որ ամբողջ սրտով ու մտքով
սիրենք Քեզ, եւ մեր ամբողջ զօրութեամբը
նուիրինք Քու պատուիրաններուդ
գործադրութեան: Մեր ձեռքերը
Քեզի կը բարձրացնենք սրբութեամբ,
արժանանալու Քու շնորհքիդ եւ ողորմութեանդ,
որպէսզի մեր առաքինի գործերուն
մէջ յաջողութիւն գրնենք, որովհետեւ
Դո՛ւն եւ մեր կեանքին Տէրը,
ողորմած Աստուած, եւ Քեզի՛ կը վա-
յելեն փառքը, իշխանութիւնն ու պա-
րիւր. յափրեանս: Ամէն:*

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

*«Մէր առանց կեղծիքի, արելով չարը՝
յարիլ բարիին» (Հռովմ. 12:9):*

Քրիստոնէական սէրը պէտք է ապրիլ իր կապարեալ իմաստով: Չենք կրնար կեղծաւորութիւն խառնել սիրոյ մէջ: Երբ կը սիրենք, թող մեր սէրը ըլլայ անկեղծ եւ կապարեալ: Քրիստոնէական վարդապետութեան մէջ սէրը ունի հիմնական այլ իմաստ մը եւս, որով եւ սիրոյ հասկացողութիւնը կը դառնայ աւելի ամբողջ եւ կապարեալ: Եւ եթէ այս իմաստով սէրը կեանքի կոչենք ընկերներու միջեւ, եւ ի մասնաւորի ամուսիններու՝ այր եւ կնոջ միջեւ, ապա դժուար թէ նեղութիւններ եւ կամ բաժանումներ յառաջ գան: Հետեւաբար, երբ Պօղոս Առաքեալ կը պարզամէ. «Մէր առանց կեղծիքի», իր խօսքով կը զգուշացնէ մեզի, որ հեռու մնանք չարէն: Ուրեմն կեղծաւորութիւնը չարութիւն է եւ պէտք է արել չարը եւ հետապնդող ըլլալ բարիին:

Այսօրուայ մեր աղօթքի կեանքը հասարակ ենք Պօղոս Առաքեալի այս խօսքին վրայ. «Մէր առանց կեղծիքի, արելով չարը՝ յարիլ բարիին»: Տեսակով մը, ամէն անգամ, երբ կը կարդանք Առաքեալի պարզամը, կարծէք անոր խօսքը կը դարձնենք նաեւ մեր հոգեւոր կեանքի հայելին իր ելեւէջներով: Եւ եթէ երբեք մեր մէջ ցկարացած է սիրոյ քրիստոնէական ընկալումը, ապա նպարակ դարձրնենք Քրիստոսի սիրոյ վարդապետութիւնը ապրիլ իր ճշմարիտ առումով, առանց զլանալու խոնարհելու մեր ընկերներուն առջեւ եւ ծառայելու անոնց: Նոյնը կը պահանջուի նաեւ ամուսիններէ հաւասարապէս, որ-

պէսզի ընտանիքը ըլլայ բարգաւաճ, Աստուծոյ կամքին դրսեւորումը:

«Չարութեան փոխարէն մէկու մը չարութիւն մի՛ հապուցանէք: Բարին խորհեցէք բոլոր մարդոց առջեւ. ինչ որ հնարաւոր է ձեզի, խաղաղութիւն պահեցէք բոլոր մարդոց հետ: Չարէն մի՛ յաղթուի, այլ բարին՝ յաղթէ չարին»: (Հռովմ. 12:21):

ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ

*«Հոգիով եռացէք,
Տիրոջ ծառայեցէք» (Հռովմ. 12:11):*

Ինչ կը նշանակէ «Հոգիով եռացէք»: Գոնէ քրիստոնեային համար բացաբրութիւնը պարզ է. գիտակից դառնալ Ս. Հոգւոյ շնորհներուն ու Անոր առաջնորդութեան, եւ գնահատել այդ բարիքները գործնապէս: Որովեքեւ եթէ այս գիտակցութիւնը չունինք, ապա մեր մէջ կրնայ արմատներէ մեծամտութիւնը, որը մեծագոյն եւ գուցէ մեղքերուն մէջ առաջինն է: Այդպէս փիեզերքի Արարիչն Աստուած Ինք է եւ իրեն փրուած էր վայելելու շնորհքը երախտապարտ սրտով:

Հեքեաւաբար, թող Ս. Հոգիի շնորհներուն գիտակից կեանք մը ապրինք եւ ապա Տիրոջ ծառայենք: Իսկ Աստուծոյ ծառայել կը նշանակէ փիեզերքի հանդէպ ունենալ յարգանք, հոգածութիւն եւ սպեղծագործ վերաբերմունք: Տիրոջ ծառայութիւնը գործնականացնենք միմեանց հանդէպ խոնարհ ծառայութեամբ: Աշխարհը որուն մէջ կ'ապրինք բոլորովին այլ նկարագիր մը պիտի ունենար, եթէ ողջ մարդկութիւնը ունենար միմեանց հանդէպ խոնարհ ծառայութեան ընթացք մը: Այդ իսկ պարճառով, Պօղոս Առաքելի պատգամը նոյնքան եւ այժմեական է նաեւ այսօրուայ մարդկութեան համար: Եթէ գիտակից ենք, որ մեր ունեցած շնորհները Ս. Հոգւոյ պարգեւներն են, եւ եթէ մեր կեանքի ընթացքը Աստուծոյ ծառայութեամբ է պայմանաւորուած, ապա աշխարհին այսօր գերծ կը մնար պատերազմներէ: Ուրեմն, մեր պահեցողութեամբ ու աղօթքով խմորենք մեր շուրջիները եւ փորձենք զիրենք ներշնչել խաղաղութեան պատգամով:

ՉՈՐԵՔՆԱԲԹԻ

*«Յոյսով ուրախացէք,
նեղութեան համբերեցէք» (Հռովմ. 12:12):*

Յոյսը՝ քրիստոնէական մեծագոյն առաքինութիւններէն մէկն է՝ Քրիստոսի աւագանէն երախան կը փափաքի հաւարք, յոյս, սէր: Յուսալ կը նշանակէ հաւարալ Աստուծոյ: Յուսալ՝ կը նշանակէ ապրիլ Քրիստոսի հետ, ըլլալ չարչարակից Անոր կեանքին: Եւ եթէ Քրիստոս Ինք համբերեց մինչեւ խաչելութիւն, ուրեմն ինչքան համբերող կրնանք ըլլալ նաեւ մենք: Շար յաճախ փոքրիկ նեղութիւններու առաջ գոնուելով մենք մեզ կը մարնենք յուսահատութեանց: Յիշենք, սակայն, Քրիստոսի նեղութիւնները մարդկանց հոգիներու փրկութեանը համար: Համբերութիւնը իրապէս կեանք է եւ աւելին՝ կեանքն իմաստաւորող հրաշալի խորհուրդ մը: Մեծ Պահքի հոգեւոր ճանապարհորդութիւնը աստուածային օրհնութիւն կ'ընձեռնէ բոլորիս մէջ զարգացընելու յուսալու ոգին ու մանաւանդ նեղութեան համբերելու առաքինութիւնը: Այսօր աշխարհաւորը եւ կեանքի փարբեր բնագաւառներէն ներս մասնագիտութեան մը պարարաստուող որեւէ անձ եթէ չունենայ յոյս եւ նեղութեանց համբերելու ոգին, անտարակոյս կը ձախողի:

«Յոյսով ուրախացէք, նեղութեան համբերեցէք»:

Ինծի համար Յոյսը Քրիստոս է եւ նեղութեանց մէջ համբերութիւնը քրիստոնէական կեանքի ընթացք:

ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ

*«Օրհնեցէք ձեզ հալածողները,
օրհնեցէք եւ մի՛ անիծէք» (Հռովմ. 12:14):*

Այս պարզամը հասկնալու համար պէտք է ուշադիր կարդալ Քրիստոսի խօսքերը: Քրիստոս բոլորի հանդէպ միշտ դրսեւորեց ներողամիտ ոգի: Այդ իմաստով ալ շար յաճախ քննադատուեցաւ փարիսեցւոց եւ դպիրներու կողմէ: Ինք կուգար վարդապետելու ներողամտութեան ոսկի օրէնքի մասին, մինչ դպիրներն ու փարիսեցիք կը համառէին կառչած մնալ Հին Օրէնքին:

«Օրհնեցէք ձեզ հալածողները, օրհնեցէք եւ մի՛ անիծէք»: Ինչպէ՛ս կարելի է օրհնել մեզ հալածողները, որոնք վնաս եւ հարուած են հասցուցած մեզի: Եթէ քրիստոնեայ ենք, ապա այդ պայման է ապրիլ ներողամտօրէն, որովհետեւ այլապէս շար հեռու ենք քրիստոնէութենէ եւ քրիստոնեայ ըլլալէն: Քրիստոնէութեան մեծութիւնը կը կայանար արդէն այս հիմնական քայլին մէջ:

Մեծ Պահքը դպրոց մըն է ժամանակի հասկացողութեան մէջ որուն ընթացքը կրնանք իմաստաւորել, երբ պահեցողութեամբ ու աղօթքով աշխատանք կը տանինք փոխելու համար մեր կեանքի ընթացքը: Եթէ այդ փորձին մէջ յաջողութիւն արձանագրենք, ապա որոշապէս մերն է ճշմարիտ ուրախութիւնը:

ՈՒՐԲԱԹ

*«Համախոհ եղէք իրարու. ամբարտաւան մի՛ ըլլաք, այլ յօժար եղէք խոնարհ բաներուն.
ինքզինքնիդ իմաստունի տեղ մի՛ դնէք»*
(Հռովմ. 12:16):

Քրիստոնէութեան ոսկի օրէնքներէն մէկը կարելի է համարել նաեւ այս: Ինչ որ կ'ակնկալենք մեր դիմացինէն չմոռնանք որ նոյնպիսի պարտաւորութիւն նաեւ մենք ունինք անոր նկատմամբ: Պէտք է նաեւ մերժել ամբարտաւանութիւնը եւ խոնարհ ծառայութիւնը ցուցաբերել մեր դիմացինին նկատմամբ: Մեր կեանքի ընթացքին եւ կամ նկարագրի մէջ կրնանք յոռի բարքեր փոփոխութեան ենթարկել եթէ երբեք քաջութիւնը ունինք խօսելու անոնց մասին եւ մանաւանդ ընդունելու մեր թերութիւնները: Թերութիւններ ընդունած ըլլալու հանգամանքն արդէն իսկ հաւասար է սրբագրուած ըլլալուն: Կը նշանակէ թէ պարտաստակամ ենք լսելու եւ ընդունելու որոշակի խորհուրդներ եւ ուղղութիւններ: Իսկ լսել եւ ընդունել նաեւ համազօր է աղօթքի:

Մեծ Պահքը մեր առջեւ այսպիսի պարտաւորութիւններ կը դնէ, որոնք նախապայմաններ են դիմաւորելու համար Ս. Զարիկը՝ Քրիստոսի Յարութիւնը: Այլապէս, եթէ ամբարտաւան ենք, եւ չունինք խոնարհութեան ոգին եւ կը հպարտանանք մեր «ես»ով, ապա արդէն իսկ դուրս ենք ելած քառասնօրեայ հոգեւոր ճանապարհորդութեան ընթացքէն:

ՇԱԲԱԹ

«Զհիւրասիրութեան զհետ երթաք»
(Հռոմ. 12:13):

Քրիստոնեայի ապրած կեանքին ու նկարագրին մասնայատուկ յատկանիշներէն մէկն ալ հիւրասիրութիւնն է: Բաւական չէ, որ հիւրասէր ըլլանք միայն մեր բարեկամներու ու հարազատներու նկարմամբ, այլեւ կարողանանք նոյն բարի վերաբերմունքը ցուցաբերել նաեւ անխափիր բոլորի նկարմամբ: Ուրեմն, պահեցողութեան շրջանը հրաշալի առիթ կ'ըծայէ նաեւ բոլորիս, որ մեր հոգեւոր կեանքին մէջ զարգացընենք նաեւ այս կարեւոր յատկանիշը՝ ըլլալու հիւրասէր: Եւ երանի, այս նոյն ոգին նաեւ կարողանանք որդեգրել մեր համայնքներու եւ եկեղեցիներու կեանքէն ներս, որովհետեւ այդպիսի արարքներով կը փառաւորենք Աստուծոյ անունը:

ԱՐՏԱՔՍՄԱՆ ԿԻՐԱԿԻ

Մեծ Պահքի երկրորդ Կիրակին իր կոչումը կ'առնէ Աստուածաշնչական այն պատումէն, ուր մեզի կը ներկայացուի Ադամի ու Եւայի արտաքսումը դրախտէն: Աստուած փիեզերքը սրելծելէ յետոյ զայն ընծայեց մարդուն՝ իր վայելքին համար: Բայց մարդը միշտ աւելիին ձգտեց, ընդհուպ ցանկաց հաւասարուիլ Աստուծոյ իր ձգրումներով: Ահաւասիկ այդ իսկ պատճառով ալ Ադամ ու Եւա արտաքսուեցան դրախտային կեանքէն: Բոլորս ալ ծնած ենք աղամական մեղքով: Քրիստոսի աւագանէն մկրտութեամբ կը սրբուինք աղամական մեղքէն եւ կը զգենունք զՔրիստոս:

Մեծ Պահքի խորհուրդն ալ փարբեր չէ: Մեր առջեւ բացուող հոգեւոր ճանապարհորդութեամբ, աղօթքով ու պահեցողութեամբ մեր մէջ կ'ամրապնդենք հաւաքի կեանքն ու քրիստոնէական նկարագիրը: Ուրիշ խօսքով, Արտաքսման Կիրակին երգուած շարականներն ու կարդացւած աղօթքներուն խորքը ինչքան կը պարմեն Ադամի եւ Եւայի դրախտէն արտաքսման մասին, նոյնքան եւ մեզի կը պարմեն այն հնարաւորութեան մասին, որ Քրիստոսի Մարդեղութեամբ մարդուն կը փրոյի աշխարհ իր կեանքի ընթացքը վերահաստատել դէպի Աստուած ճանապարհորդութեան ուղիին վրայ:

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

*“Whatever the mind of man can conceive
and believe it can achieve.” (Napoleon Hill)*

Մարդուն միտքը ինչպիսի յղացք որ ունենայ եւ այդ ալ հաստատ համոզումով մը, ապա անկասկած կրնայ այդ իրականացնելի, բայց բոլորի համար ալ յստակ պէտք է ըլլայ որ մեր միտքը կը ստեղծագործէ միայն երբ Աստուած է արմատը մեր կեանքին: Իսկ Աստուծոյ ներշնչումով ստեղծուածը անտարակոյս բարի է իր նկարագրով եւ օգտաշատ մարդկութեան: Ինչքան հաճելի պիտի ըլլար, որ բոլորս ալ ինչպիսի պայմաններու մէջ ալ գորնուինք, միշտ աղօթքը դարձնենք հիմը մեր կեանքին, որովհետեւ աղօթքով ծնածը ուրիշ բան չէ եթէ ոչ հաւատքին պարզաբերումը, Աստուծոյ սիրոյ անչափելիութիւնը բացատրող երեւոյթ մը:

ԵՐԵՔՆԱԲԹԻ

“Christ changes men, who then change their environment. The world would shape human behavior, but Christ can change human nature.”
(Ezras Taft Benso)

Քրիստոս՝ Դուռն է նոր կեանքին: Քրիստոս Իր Մարդեղութեամբ կերպարանափոխեց աշխարհը եւ աշխարհի մարդիկ իրենց մէջ գրան աշխարհը փոխելու կարողականութիւնը: Ուրեմն ինչքան Քրիստոսով է լեցուած մեր կեանքը, այնքան մեր մէջ կը գտնենք մեր կեանքի ընթացքը փոխելու ներքին անբացադրելի ոյժը: Փաստօրէն, կերպարանափոխուիլ դէպի բարին, կեանքի մեծագոյն առաքինութիւնն է եւ գուցէ գլխաւոր նպատակը Քրիստոսի Մարդեղութեան: Բայց կերպարանափոխութիւնը տեղի չպիտի ունենայ, եթէ երբեք հեռու ենք կեցած Քրիստոսէ եւ աղօտ կերպով կը զգանք ու կ'ապրինք Աստուծոյ ներկայութիւնը:

ՉՈՐԵՔՇԱՔԹԻՆ

Եկեղեցին՝ Աստուծոյ ձեռակերպն է: Եւ ի՞նչ պարիւ է մեզի փրուած դառնալ ապրող Եկեղեցի, այնպեղ բերելու համար մեր ծառայութիւնը:

Որպէս հոգեւոր Առաջնորդ Արեւմտեան Թեմին մենք պարտք կը համարենք իրազէկ դարձնել բոլորդ, որ Մեծ Պահոց քառասնօրեայ շրջանին մեր առօրեան պիտի հաստատենք աղօթքի եւ պահեցողութեան կեանքի մէջ եւ հոգեւոր սերտողութիւններով պիտի լեցնենք վարչական աշխատանքներով խճողուած մեր կեանքը:

Այս փարի մեր հոգեւոր ընթերցումներուն առանցքը պիտի ըլլայ ոչ միայն Աստուածաշունչը, այլ նաեւ Նարեկացու Աղօթամատեանը, որպէսզի լուսաւորենք մեր հոգին ու միտքը, մաքրենք մեր մարմինը եւ հաւատքով աւելի զօրացած մեր կեանքը խառնենք Աստուծոյ սուրբ գործին մէջ:

Բարի երթ բոլորիս, որպէսզի Մեծ Պահքի հոգեւոր ճանապարհորդութեան ընթացքը ապրինք կեանքի նոր հեռանկարներով միշտ զԱստուած փնտրելու ազնուագոյն բուն փափաքով:

ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ

*«Գացեք աշխարհեցեք ոչ թէ կորստական
կերակուրին համար, այլ այն ուրելիքին
համար, որ յաւիտենական է եւ զոր պիտի
լրայ ձեզի Մարդու Որդին: Որովհետեւ
Հայրը զինք Աստուած կարգեց»
(Յովհաննէս 6:27):*

Կեանքի մէջ մեզի կը հրամցուի երկու տեսակի կերակուր, առաջինը կորստական կերակուրն է որուն եւս պէտք ունինք, որովհետեւ ֆիզիքական պահանջք մըն է այդ. երկրորդը, որուն համար պէտք է աշխարհինք յաւիտենական կերակուրն է: Ուրիշ խօսքով, Քրիստոսի կեանքն է, Աւետարանի հացն է, որուն հետ հաղորդակցութեամբ մեր մէջ կ'առնենք աստուածային լոյսը եւ անով իսկ կը դառնանք լոյս աշխարհի մէջ: Քրիստոս՝ Աստուածորդին, Իր Մարդեղութեամբ մեզի պարգեւեց վերաբին կենդանութեան շունչը:

Քրիստոս՝ մեր կեանքի հայելին է: Ինչքան կը մօտենանք Քրիստոսի, այնքան աւելի մօտիկէն կը տեսնենք նաեւ մեր ներքին աշխարհը իր առաւելութիւններով եւ թերութիւններով:

Ուրեմն աշխատանք քանինք յաւիտենական կերակուրն անպակաս դարձնելու համար մեր առօրեայ կեանքին մէջ: Այդ աշխատանքը ուրիշ բան չէ, եթէ ոչ մեր աղօթքով ու պահեցողութեամբ ապրուած կեանքը:

ՈՒՐԲԱԹ

*«Զի ոչ է արքայութիւն Աստուծոյ կերակուր
եւ ըմպելի, այլ՝ արդարութիւն եւ
խաղաղութիւն եւ խնդութիւն ի Հոգին Սուրբ:
Զի որ յայսմ ծառայէ Քրիստոսի, հաճոյ է
Աստուծոյ, եւ ընտիր մարդկան:
Ապա այսուհետեւ զհետ երթիցոր
զխաղաղութեան եւ զշինութեան որ առ
միմեանս» (Հռովմ.14:17-19):*

«Որովհետեւ Աստուծոյ թագաւորութիւնը ու-
րելիք եւ ըմպելիք չէ, այլ՝ արդարութիւն եւ խա-
ղաղութիւն եւ խնդութիւն Սուրբ Հոգիով: Ան որ
այս ձեւով կը ծառայէ Քրիստոսի՝ հաճելի է Աս-
տուծոյ ու գովելի՝ մարդոց համար: Ապա ուրեմն,
հետամուտ ըլլանք խաղաղութեան եւ շինութեան՝
իրարու հանդէպ»:

Երբ կը խօսինք Աստուծոյ արքայութեան
մասին, այդ ոչ թէ կերակուր է եւ ըմպելի: Ինչ-
պէս առաքեալը կը զգուշացնէ, այլ՝ Քրիստոսի
Աւերարանին պարգեւած հոգեւոր կերակուրի մա-
սին անոր պարգամբ: Նախ պարտ ենք մշտապէս
սնուցանել մեր հոգին, միտքն ու սիրտը Աւերա-
րանի հացով եւ ապա պիտի տեսնենք թէ մեր
էութիւնը կը դառնայ խաղաղութեան, արդարու-
թեան եւ աստուածային ուրախութեան արտա-
յայտութիւնը մարդոց կեանքին մէջ: Եւ ինչպէս
առաքեալը կը պարգամէ՝ «Զի որ յայսմ ծառայէ
Քրիստոսի, հաճոյ է Աստուծոյ»: Ովքեր այս կերպ
կ'ընկալեն կեանքը այդպիսիներ Աստուծոյ աջին
հաճելի կեանք մը կ'ապրին: Ուրեմն, Մեծ Պահքի
այս հոգեւոր ճանապարհորդութեան ընթացքին
մտածենք նաեւ այն մասին թէ ի՞նչ ձեւով Աս-
տուծոյ հաճելի կը դառնանք:

ՇԱՐԱԹ

Աղօթքը այն հզոր հոգեւոր ուժն է մեզմէ իւրաքանչիւրի կեանքին մէջ, որ կը ծնի մեր մէջ Աստուծոյ հետ երկխօսութեան պահուն: Աղօթել կը նշանակէ նմանակցութիւն հաստատել Քրիստոսի հետ: Աղօթել կը նշանակէ իջնել հոգիին խորքը եւ հոն գտնել Աստուծոյ սրբեղծած մարդը, որը անաղարտ է: Ահա այդ պահուն կը սկսի մեր մէջ բարի գործողութիւնը պահելու Աստուծոյ սրբեղծածը իր բիւրեղ վիճակին մէջ:

Աղօթքի ամենագեղեցիկ արտայայտութիւններէն մէկն է նաեւ հաւաքական աղօթքը, որուն կարօտ ենք բոլորս: Քով-քովի ըլլանք միասնական աղօթքի կեանքով եւ այն ժամանակ պիտի խորապէս ըմբռնենք թէ ո՞ր է գեղեցկութիւնը կեանքին: Որովհետեւ այդ ժամանակ պիտի զգանք որ մեզ միացնողը Աստուած Ինք է, որ հոգիները կը միաւորէ ու կը դարձնէ ապրող ու սրբեղծագործող Եկեղեցի:

*Լսէ՛ մեր ձայնը աղօթքի Տէր
Աստուած, որ մեր սրտի խորերէն
Քեզի կ'ընծայենք: Լսէ՛ մեր ձայնը
աղօթքի, որ խաւարի մէջէն խաւ-
խաւիող մարդը առաջնորդէ դե-
պի լոյս եւ ճշմարտութիւն: Դուն
որ ամենակարողն ու ամենաբա-
ւական Տէրն ես բոլորիս համար
Քոյ սուրբ խորանի առջեւ երկր-
պագութեամբ նորոգէ իրաւանջի-
րիս կեանքը, որպէսզի գործենք
այն ինչ որ Քոյ բարեւէր կամքն
է: Ամէն:*

ԱՆԱՌԱԿԻ ԿԻՐԱԿԻՆ

Մեծ Պահքի երրորդ կիրակին կը կոչենք Անառակի Կիրակի, որովհետեւ օրուան Աւետարանական ընթերցումն ալ այդ կը թելադրէ: Քրիստոս մեզի կը պատմէ իրական կեանքէն առնուած պատմութիւն մը եւ անիկա կը դարձէ մեր կեանքի հայելին: Անառակ Որդիին առակը թերեւս ամենէն աւելի պատմուած առակներէն մէկն է, որ երբեմն կը յիշատակուի որպէս ինքնին փոքրիկ Աւետարան մը, որովհետեւ իր մէջ կը խտացնէ քրիստոնէութեան ոգին եւ ողջ դասփարակութիւնը:

Ներողամտութիւնը մարդկային կեանքին մէջ ամենէն աւելի փնտռուած վերաբերմունքն է: «Տէրունական Աղօթք»-ին մէջ մենք խնդրանք կը ներկայացնենք Աստուծոյ, որպէսզի ներէ մեր մեղքերը, բայց յաճախ կը մոռնանք նոյն ոգին ցոյց տալու մեր նմաններուն նկատմամբ: Անառակ Որդիին առակով մեզի ներկայացող Հօր կերպարը կը ներկայացնէ Ամենակարողն Աստուած: Երկու տղաքը կը ներկայացնեն մարդկութիւնը իրենց նկարագրի իրայատկութիւններով: Փոքրը անառակ կեանքով մը ապրելէ յետոյ գոյում կ'ունենայ եւ քաջաբար կը դիմէ Հօրը ներողութիւն խնդրելով անկէ իր անհնազանդ կեանքով մը ապրած ըլլալուն համար: Մեծ որդին կը ներկայացնէ մարդկութեան այն խաւը, որոնց սրտին մէջ արմատացած է նախանձն ու աններող ոգին:

Ուրեմն կարդանք Անառակ Որդուն առակը եւ Աստուծոյ զօրութեամբ ու առաջնորդութեամբ փոխենք մեր կեանքի ընթացքը՝ դէպի Աստուծոյ հաճելին:

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

Բարոյականութիւնը բոլոր ժամանակներու մեծագոյն արժէքն է որ մարդկութեան կեանքին մէջ կը հասարապէ նպատակ եւ ամենէն հիմնականը՝ կը դառնայ կամուրջը Մարդ եւ Աստուած յարաբերութեան միջեւ: Բարոյականութիւնը մարդուն հոգեւոր կեանքին արմարն է առանց որուն կեանքը կը կորսնցնէ իր բնական ընթացքը, կը կորսնցնէ Աստուծոյ ներկայութիւնը եւ որպէս հետեւանք կեանքը կը դառնայ անախորժ եւ աննպատակ: Բարոյականութեան շնորհիւ է, որ կեանքը մեր առջեւ կը բանայ ճանապարհը դէպի Աստուած: Բարոյականութեան շնորհիւ է, որ կ'ըմբռնենք թէ միշտ չէ որ ընթացք պէտք է քանք երեւոյթներու, որոնք հաճելի են մեզի, այլ կատարելու այն բոլորը, որոնք անհրաժեշտ են մարդկութեան բարիքին եւ հաճելի են Աստուծոյ աչքին:

Rev. Ronald Ralheiser

ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ

Քրիստոնեական վարդապետութեան գլխաւորագոյն յարկանիշներէն մէկն է սիրել այն մարդիկը, որոնք մեր անձերուն նկատմամբ ժխտական կեցուածք են որդեգրած: Ուրիշ խօսքով վնաս են պատճառած մեզի իրենց խօսքով ու գործով: Բայց այդպիսիներուն նկատմամբ Քրիստոս կ'առաջադրէ սէր ցուցաբերել եւ այդ օրինակ կեանքով յաղթել չարին: Եւ գլխաւոր պատճառը այս մօտեցումին այն է, որ անոնք նոյնքանով Աստուծոյ սրեղծածն են եւ մերժել այդ մարդիկը եւ կամ չարութեամբ փոխադարձել անոնց պատճառած չարիքին դէմ կը նշանակէ հաւասարուիլ անոնց եւ իջնել նոյն մակարդակին:

ՉՈՐԵՔՇԱՔԹԻ

*“Often when we are blessed with prosperity
our awareness of our need for God recedes.”*

(Bill Peatman)

Թե՛ ինչո՞ւ համար կ’աղօթենք, այս հարցումին պատասխանները շատ են: Գեթ նոր պատասխան մը, բացաբրութիւն մը կ’ուզենք աւելցնել պատասխաններու շարքին, որն այնքան պարզօրէն, բայց բովանդակալից կերպով արպայայրած է Bill Peatman “Able to prosper in any situation - with God’s love” խորագիրը կրող խորհրդածութեան մէջ:

Մարդը երբ չափէն աւելի կը տարուի նիւթական արժէքներով, ուրիշ խօսքով գերին կը դառնայ նիւթին, շատ բնականօրէն անտեղեակ եւ անգիտակից կը դառնայ այն ճշմարտութեան, որ իր մէջ է Աստուած, որուն գոյութեանը կ’անդրադառնայ միայն աղօթքի կեանքով: Զգոյշ պէտք է ըլլալ, սակայն, սխալ կերպ չբացատրելու խօսքը: Որովհետեւ խօսքը չի վերաբերիր այն մասին, որ մարդը չի կրնար ձգտումը ունենալ տնտեսապէս աւելի բարօք կեանք մը ունենալու եւ վայելելու Աստուծոյ տուած բարիքները: Հետեւաբար, զգոյշ ըլլանք եւ կեանքի բոլոր պայմաններուն մէջ չմոռնանք որ Աստուծոյ ստեղծածն ենք եւ Աստուծոյ գծած ճանապարհէն քայլելու պարտականութիւնը ունինք: Իսկ Աստուծոյ գծած ճանապարհին ուղեցոյցը՝ Քրիստոսի Աւտարանն է:

ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ

*“Sometimes when I consider what tremendous
consequences come from little things...
I am tempted to think... There are no little things.”*
(Bruce Bartor)

Շատ յաճախ մարդը մեծ միջադեպերու մէջ կ’ուզէ րեսնել Աստուծոյ փառքը եւ մեծութիւնը, առանց հասկընալու որ կեանքի մէջ երբեմն ամենէն փոքր եւ երբեմն աննշմար երեւոյթներ աւելի խոր փաւորութիւն եւ ուրախութիւն կը պատճառեն մեզի: Փոքր կարծուած իրավիճակներ իրենց հետքը կը թողուն մեր հոգեւոր կեանքին վրայ, այն աստիճանի, որ նոյն մեր յետագայ կեանքի ընթացքը կը ճշդեն եւ մեր կեանքի մէջ կը հաստատեն նոր սկիզբ մը: Այդպէս ալ եղած է նաեւ իմ հովուական կեանքին մէջ: Բազում մեծ միջոցառումներ եղած են իմ կեանքի մասն ու բաժինը, բայց անոնց մէջ աննշմար կարծուածներն են, որոնք նոր ընթացք են տուած իմ կեանքին:

Թող Մեծ Պահքը առիթ մը ըլլայ բոլորիս համար, որպէսզի աղօթքով ու պահեցողութեամբ փնտռենք այն փոքր կարծուած երեւոյթները, որոնք ներշնչած ու նորոգած են մեր հոգին եւ մեր մէջ հաստատած են կեանքի նոր սկիզբ մը:

ՈՒՐԲԱԹ

*“I should pray not for a change of circumstances
but for a change of heart, a deepening of faith...”*

(Bill Peatman)

Աղօթքի գլխաւոր դերակատարութիւնը կը կայանայ ոչ թէ մեզմէ դուրս գտնուող իրավիճակներու վրայ, բայց մեր հոգեւոր աշխարհին վրայ: Երբ կ'աղօթենք, ապա մեր գլխաւոր նպատակը պիտի ըլլայ մեր հոգին լեցնել Աստուծոյ ներկայութեամբը, որով եւ պայմանաւորուած է հոգիին մաքրութիւնն ու սրբութիւնը: Քանզի երբ հոգին մաքուր է, ապա նոյն հոգին լոյս կը փարածէ իր շուրջը, բոլորին վրայ:

Քրիստոս՝ Աստուածորդին, Իր առաքեալներուն տրվեցուց աղօթել, որպէսզի գործեամբ ու առաջնորդութեամբ կարողանային ի կատար ածել այն պարտականութիւնները, որոնք վարահուեցան անոնց. փարածելու Աստուծոյ խօսքը ընդհուպ մինչեւ իսկ նահապակութեամբ:

ՇԱԲԱԹ

Կանայի հարսանիքը Քրիստոսի հրաշագործութեան շարքին առաջինն է: Խորիմաստ այս պատումը շատ յաճախ ամբողջական իմաստով չէ որ կը ներկայացուի: Բնական է, որ այնպեղ կ'արտայայտուէր Քրիստոսի աստուածային գործութիւնը, բայց ամենէն կարելորդ այն է, որ նոյն հրաշքին մէջ կը տեսնանք Քրիստոսի փափաքը կերպարանափոխելու մարդկանց հոգեւոր աշխարհը: Հերեւաբար, հրաշքի գլխաւոր իմաստը կը կայանայ այն կերին մէջ, թէ Քրիստոս ինչպիսի դերակատարութիւն մը կրնար ունենալ հասարակական կեանքին մէջ, մարդկային անհատական կեանքին մէջ: Ուրեմն երբ կը կարդանք հրաշքները, միշտ նկատի ունենանք, որ անոնցմէ ամէն մէկուն մէջ կը դրսեւորուի Քրիստոսի փափաքը՝ կերպարանափոխելու մեր հոգեւոր կեանքը, մեր ներքին աշխարհը: Ահա թէ ուր կը կայանայ հիմնական հրաշքը:

ԱՆԻՐԱԷ ՏՆՏԵՍԻ ԿԻՐԱԿԻՆ

Մարդուն կեանքը Աստուծոյ կողմէ փրուած պարգեւ մըն է, որ փնտնելու պարտականութիւնը ունինք: Եւ որպէսզի իւրաքանչիւրիս կեանքը աննպատակ ընթացք չորդեգրէ, ապա Աստուած կը միջամտէ մարդկութեան կեանքին մէջ, որպէսզի իր Միածին Որդու պապարագումովը վերստին մարդկութեան պարգեւէ հոգեւոր նոր ուժականութիւն մը:

Քրիստոսի կողմէ պարմուած առակներէն՝ Անիրաւ Տնտեսի առակը շատ յաճախ սխալ կ'ըմբռնուի, որովհետեւ երբ առակին մէջ կ'ըսուի թէ «Տէրը գովեց անիրաւ փնտնարը», ոմանք կը մոռնան որ Տիրոջ ականարկը կը վերաբերի անիրաւ փնտնին անձին անդրադարձումին: Անիրաւ Տնտեսը իր սխալ ընթացքին անդրադարձը ունեցաւ, որուն համար անոր առիթը փրութեամբ ինքզինք վերահաստատելու իր նախկին պաշտօնին մէջ: Բոլորիս կեանքին մէջ կամայ թէ ակամայ մարդկայնօրէն կ'արձանագրուին թերացումներ: Ամենէն էականը մեր անդրադարձումն է կատարուած թերացումին եւ ապա սրբագրութիւնը մեր ընթացքին: Որովհետեւ Աստուած ներողամիտ Աստուած է եւ կը ցանկայ Իր գաւակներուն վերադարձը:

Մեծ Պահքի հոգեւոր ճանապարհորդութեան ընթացքին բոլորս ալ մենք մեզի ուղղենք նոյն հարցումը, թէ ինչքանով կարգապահ փնտնանք ենք մեզի վստահուած պարտականութեանց մէջ: Եթէ կան թերացումներ, ապա Մեծ Պահքը սրբագրութեան առիթը կ'ընծայէ մեզի:

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

Լսել Աստուծոյ պատգամը - ահաւասիկ այս իսկ է Մեծ Պահքի գլխաւոր նպատակներէն մէկը, որ կարելի է իրագործել կամ իրականացնել յարաբեր աղօթքով ու պահեցողութեամբ: Աղօթքի եւ պահեցողութեան կարգապահութիւնը կ'օգնէ մեզ, որպէսզի մեր մէջ մշակենք քրիստոնէական նկարագիրը: Իսկ Մեծ Պահքի հոգեւոր ճանապարհորդութիւնը կը դառնայ աւելի փափաքելի, քանզի այս շրջանին կ'երգենք հրաշալի շարականներ եւ ներշնչող աղօթքներ, որոնք կը կերպարանափոխեն մեր մէջ մեղաւոր կեանքը եւ Աստուծոյ օգնականութեամբ կ'ընդունինք նոր կեանքը:

ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ

Քրիստոս հրաւերն է հոգեւոր վերածնունդի: Քրիստոս հոգեւոր վերածնունդի աղբիւրն է Աստուածապաւստի մեր կեանքին մէջ: Եւ վերածնունդը պայմանաւորուած է քրիստոնեայի մեր հաւաքով, որ պէտք է դրսեւորուի մեր կեանքի սրբութեամբ:

Երբ կը խօսինք քրիստոնեայ ըլլալու մասին, ապա այն ժամանակ պէտք է ըմբռնենք, որ կան որոշակի պայմաններ, որոնք աստիճանաբար պէտք է լրացուին մեր առօրեայ կեանքին մէջ: Ամենէն էականը աղօթքի կեանքն է: Եւ անոր յաջորդող հիմնական քայլը՝ Քրիստոսի նմանակցութիւնն է:

ՉՈՐԵՔՇԱՔԹԻ

Աստուծոյ հետ ապրուած կեանքը՝ ապահովագրուած կեանքն է: Յանձնապրութիւնը Աստուծոյ ձեռքերուն մէջ նպատակակէտն է հոգեւոր կեանքին եւ աղօթանուէր կեանքի ընթացքին: Երբ մարդը կ'աղօթէ, ապա ան կ'ապրի Աստուծոյ հետ: Ուրիշ խօսքով, այդօրինակ կեանքը արտացոլումն է Աստուծոյ խօսքով առաջնորդուած կեանքին: Հետեւաբար, Աստուծոյ հետ ապրուած կեանքը ապահովագրուած կեանք է, այնպէս ինչպէս մանուկի կեանքը ապահով է իր մօր ձեռքերուն մէջ:

ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ

Տեսիլքը մեր մարդկային հոգեկանության անքակտելի մասն է: Աստուած բոլորիս օրհնած է զանազան շնորհներով: Զանազան շնորհներու շարքին փեսիլքը ամենէն թանկագին նուէրն է: Եւ փեսիլքը մարդկային հոգեկանության անքակտելի մասնիկն է: Տեսիլքը մեզ կը պարզեւէ ներքին գործութիւն եւ իմաստութիւն սրելո՞ճագործելու եւ ապրելու իմաստաւորուած կեանք: Կեանքը պէտք է ապրիլ անվերջ փեսիլքներով, որպէսզի ոչ միայն անհատական մեր կեանքը հարստացնենք, այլեւ կարողանանք ներշնչել մեր շուրջիները:

ՈՒՐԲԱԹ

Ծնած ենք յաղթելու ոգեկան ոյժով:

Երբ մեր հաւաքքն ու վստահութիւնը կը դնենք Աստուծոյ վրայ, ապա այն ժամանակները կը գտնենք ներքին անբացադրելի ոյժը, որով կը կարողանանք յաղթել կեանքի դժուարութիւնները: Կեանքը աւելի փոկուն է երբ յարաբերօրէն կը սնինք Աստուծոյ սիրով: Եւ Աստուծոյ սէրը մեր մէջ կ'արդիւնաւորէ մասնայայտօրէն յարգանք Աստուածապարգեւ մեր կեանքի նկատմամբ, բայց մանաւանդ մեր մէջ կը խորացնէ գիտակցութիւնը այն մասին, որ Քրիստոս պարարագութեամբ մարդկանց հոգիներու փրկութեան համար:

ՇԱԲԱԹ

*«Մաքուր սիրտ մը հասարարէ իմ մէջս,
ն'վ Աստուած, եւ ուղիղ ու նոր հոգի մը
դիր իմ ներսս» (Սաղմոս 51:12):*

Այս փափաքը պիտի անընդհատ աղօթքով կրկնենք որպէս մեր սրտին համոզումը: Ինչքան առանձնութեան ու խոկումի մէջ ենք, այնքան մեր մտերմութիւնը Աստուծոյ հետ աւելի պարզ է: Ինչքան յարաբերող ենք մեր աղօթագրոյցին մէջ, այնքան շեշտուած է մեր սրտին ջերմ ու անկեղծ փափաքը, որ յստակօրէն արտայայտւած է Սաղմոսերգուն.

«Մաքուր սիրտ մը հասարարէ իմ մէջ, Տէր
Աստուած, եւ ուղիղ, այսինքն արդար ու նոր հոգի մը արմատաւորէ իմ էութեանս մէջ»:

ԱՆԻՐԱՔԻ ԴԱՏԱԲՈՐ

Մեծ Պահքի երրորդ կիրակին նուիրում է աղօթքի յարաբերության: Այս է հիմնական պարզամը: Յաճախ կը խորհինք, որ Աստուծոյն ուղղում մեր աղօթքները անյապաղ իրենց պարասխանը պէտք է գտնեն: Սակայն, Աստուած իւրաքանչիւրին կ'ականկալէ անյոգնաբեկ աղօթասացութիւն մեզմէ ամէն օր եւ ամէն ժամ: Այրի կինը աղօթքի այդ օրինակով կը ներկայանայ մեզի, որ կը շարժէ նաեւ անիրաւ դատաւորին գութը, որ նոյնիսկ Աստուծմէ վախ չունէր:

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

Մեզմէ ոչ ոք առանձին է Աստուծոյ աջին: Արարիչն Աստուած երկինքէն կը նայի բոլորի վրայ: Ու որպէս քրիստոնեայ հաւաքացեալներ, մենք պարտ ենք փնտռելու երկինքէն մեր վրայ փայլող լոյսը: Եւ փնտրութիւնք որոշակի եւ իրական է, երբ կ'աղօթենք եւ այդ կերպ կը միանանք Աստուծոյ: Հերեւաբար, երբ կը շարունակենք քայլերը Մեծ Պահքի հոգեւոր ճանապարհորդութեան ուղիէն, անպարակոյս կը հանդիպինք Աստուծոյ եւ կը հասարարենք միութիւն մը Քրիստոսի հետ:

ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ

Աստուծոյ ընտանիքին մէջ:

Բոլորս ալ Աստուծոյ ընտանիքին մաս կը կազմենք: Այս մտածումներով կ'ահագանգէ մեր մէջ այն գիտակցութիւնը, որ որպէս քրիստոնեաներ կատարենք մեր պարտականութիւնները ուրախութիւն եւ մխիթարութիւն բերելու համար Աստուծոյ ընտանիքին: Մենք պարտ ենք մեր պարկանելիութիւնն արձանագրելու Աստուծոյ ընտանիքին մեր քրիստոնէական նկարագրով:

ՉՈՐԵՔՇԱԲԹԻ

Մահուան դէմ յաղթական:

Ճշմարիտ քրիստոնեան կը մերժէ մահը, քանի որ Քրիստոսով մահը պարպութեան է մարմնուած: Այն անձը որ կը սարսափի մահէն, իր էութեանը մէջ մեռեալ հոգի մը ունի: Քրիստոնեաներ կը մերժեն մահը եւ իրենց հաւատքն են հաստատած ի Քրիստոս եւ Անոր հրաշալի Յարութիւնը, որ նաեւ նպատակակէտն է Մեծ Պահքի ճանապարհորդութեան:

ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ

Աստուած, մեր Տէրը, կը դառնայ հայելին մեր հոգեւոր կեանքի ներաշխարհին: Աստուծոյ մենք կրնանք ներթափանցելու մեր հոգիի խորքը եւ զԱստուած դարձնելու մեր հոգիներու ուղեկիցը: Աստուած է մեր կեանքի նպատակակէտը: Մեր մտերիմ կապը, յարաբերութիւնը Աստուծոյ հետ պայմանաւորուած է Մեծ Պահոց աղօթքներու կարգապահութեամբ:

ՈՒՐԲԱԹ

Լռութիւնը՝ աղբիւրն է հոգեւոր զօրութեան:

Ես յաճախ կորսնցուցած եմ լռութիւնը: Սակայն, Աստուած մեզմէ ոչ ոքին առանձին չէ թողած: Կորուսեալ հոգիներ, աղօթքով դուրս կը բերեն իրենց կեանքը խաւարի խորքերէն եւ նոր միութիւն մը կը հաստատեն Աստուծոյ հետ: Այս է պահը նաեւ հրաշագործութեան: Աղօթքը կը բանայ մեր սրտին աչքերը, որպէսզի կարողանանք տեսնելու այն ներկայութեան որ մեր կողքն է: Այդ Աստուծոյ ներկայութիւնն է:

ՇԱԲԱԹ

Աստուած՝ աստուածներու մշակոյթի մէջ:

Կ'ապրինք աշխարհի մը մէջ, ուր շրջապատուած ենք աստուածներով: Եւ եթէ պարպուած ենք ճշմարիտ Աստուծոյ ներկայութենէն, ապա մեր հոգեւոր կեանքը շեղում մը կ'արձանագրէ: Մեծ Պահքի հոգեւոր ճանապարհորդութիւնը հոգեւոր իմաստով ամենէն աւելի հոգին շարժող ժամանակահատուածն է քրիստոնեայի կեանքին մէջ: Ինչքան յարապրեւենք այս ճանապարհորդութեան մէջ, այնքան եւս Աստուած պաշտպանն է մեր կեանքին:

ԳԱԼՍՏԵԱՆ ԿԻՐԱԿԻ

Մեծ Պահքի վեցերորդ կիրակին մեր մեջ կը խորացնէ այն հաւատքը, որով եւ կարող պիտի ըլլանք ընդունելու Քրիստոսի Աստուածութիւնը որպէս Երկրորդ Ադամ, ի փարբերութիւն առաջին Ադամին, որ ապրեցաւ անհնազանդ կեանքով եւ արտաքսուեցաւ դրախտային կեանքէն: Քրիստոս, Երկրորդ Ադամը, երկինքէն իջաւ, որպէս Աստուածորդի, որպէսզի մեղաւոր մարդուն կեանքը նորոգէր եւ բարձրացնէր առ Աստուած: Ահա այս իսկ է Աստուծոյ սիրոյն արտացոլումը մարդկութեան համար:

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

Աստուած մեր հոգեհարազապն է:

Աստուած մեր ներքին եւ հոգեւոր աշխարհին հայելին է: Աստուծոյ ներկայութեան միայն մենք կը կարողանանք տեսնել մեր հոգիներուն խորքը եւ զԱստուած դարձնելու մեր հոգեհարազապը: Աստուած մեկնակէտն է մեր կեանքին: Մեծ Պահքի արարողակարգերը մեզ կ'առաջնորդեն դէպի Աստուած:

ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ

Սպեղծագործակից Ասպուծոյ:

Ասպուած մարդը կեանքի կոչեց սպեղծագործելու զօրութեամբ: Եւ եթէ կարող ենք սպեղծել, ապա մեր կեանքը փաստօրէն կ'ապրինք Ասպուծոյ հետ:

ՉՈՐԵՔՇԱՔԹԻ

Մեծ Պահքը փորձության լեռն է:

Մեծ Պահքը փորձություն է Կեսակետով մը մեր հոգեւոր կեանքին մէջ: Մեծ Պահքը մեզ կը զօրացնէ ի Քրիստոս մեր կեանքին մէջ: Անոնք որոնք Մեծ Պահքը կը բռնեն որպէս հաւաքքի կարգապահական միջոց, ապա օգտուած են աղօթքի եւ պահեցողութեան աւանդէն: Մեծ Պահքի ժամանակահատուածը մեզ կ'օգնէ իջնելու մեր էութեան խորքը եւ այնպէղ գտնելու մեր իրական եսը:

ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ

Մարդկության ծառայությունը՝ ներկայությունն է Աստուծոյ:

Քրիստոնեայի կեանքի նպատակակէտն է մարդկության ծառայությունը: Ծառայությունը մեզ կը պարգևէ ոչ միայն ուրախություն, այլև՝ մեզ կը մօտեցնէ Արարչին: Աստուած մեր կեանքի նպատակակէտն է: Ծառայությունը, հետեւաբար, սքանչելի գործիք մըն է, որ կ'օգնէ մեզ ըմբռնելու Աստուծոյ ներկայությունը մեր հոգեկանության մեջ:

ՈՒՐԲԱԹ

Ճարտարապետենք մեր կեանքը:

Ինչպէ՛ս կը դառնանք մեր կեանքի ճարտարապետը: Որպէս քրիստոնեաներ, երբ հաւապքը, յոյսն ու սէրը, աղօթքն ու Մեծ Պահքը կը դարձնենք միջոցները մեր հոգեւոր կեանքի մշակման, ապա կը կարողանանք դառնալ ճարտարապետը մեր կեանքի: Հետեւաբար երբ մեր հոգեկանութիւնը կո սնուցենք այն կերպարով որ Քրիստոս կը պարգեւէ, ապա կը կարողանանք դառնալ մեր սեփական կեանքի ճարտարապետը:

ՇԱԲԱԹ

Մարդ իր բոլոր բարոյական անկումներուն մէջ կարող է Աստուծոյ մերձենալ իբրեւ սիրալիր եւ ներողամիտ Հօր մը, հեռանալով իսպառ իր արարաւոր անցեալէն եւ նորոգ կեանքի մը վերստեղծումով սրբութեան խորան մը կանգնել իր մէջ, մշտապէս յարաբերութեան մէջ մնալու համար Տիրոջ հետ, Պօղոս Առաքեալի փորձառութեան համեմատ թէ՛ «Քրիստոս է որ կ'ապրի իմ մէջս» (Տեա՛ Բ. Կորնթ. 12:9):

Մարդն այն հրաշքն է սրբեղծագործութեան մէջ, որ իր մէջ ունի աստուածային զօրութիւն, քանզի սրբեղծուած է Աստուծոյ պարկերին համաձայն: Մարդն, այո՛, իր բովանդակ կեանքի ճանապարհորդութեանը ընթացքին բազում անկումներ կրնար ապրիլ, բայց աղօթքի ապրումով իր մէջ կը վերապրի Աստուծոյ մօտենալու ձգտումը: Էականը, սակայն այն է, որ մեր կապն Աստուծոյ հետ ըլլայ յաւիտենական եւ հաստատ:

ՓՈԽԱՆ ՎԵՐՋԱԲԱՆԻ

Մեծ Պահքի հոգեւոր ճանապարհորդութեան ընթացքը լիարժէք կերպով ապրող Քրիստոնեայ հաւաքացեալն անւարակոյս պատրաստ կը զգայ դիմաւորելու յարուցեալ Փրկիչը, որուն զօրութեամբը քրիստոնեան իր հոգեւոր էութեանը մէջ կը զգայ նաեւ վերանորոգումը իր կոչման՝ դառնալու համար Աստուծոյ ճշմարիտ սպասաւոր եւ կարարողը Աստուծոյ կամքին:

INTRODUCTION

What must we do to ensure that the Great Lenten journey becomes the reflection of our spiritual life and a path to renewed faith? In a quest for spiritual fulfillment, let us offer ourselves into the Hands of God and lead a life of prayer and fasting. We shall then emerge with transformed strength seeking to procure spiritual health, purity and serenity. More importantly, we shall be filled with a longing for closeness with God and humanity.

Our Church forefathers have clearly defined the practices to be followed during the Great Lent. Though not all Lenten practices may be applicable in today's society, we shall adopt those which have proven to be of great benefit. We hope that during this year's Lenten journey you will consider our following recommendations:

First – *Choose and read two prayer passages from St. Nerses the Graceful's "Faithfully I Confess" (Havatov Khostovanim) as your weekly Sunday Scripture readings so that you may fill your hearts with God's divine love.*

Second - Fast during the Great Lent. Abstaining from the desirable aspects of life helps to cultivate spiritual discipline. Allow your body to feel that sacrifice. Moreover, attend Sunday services and weekly vigils.

Third - Read the Great Lent booklet “I Confess with Faith” - (Havadov Khosdovanim) prepared by the Diocese and available under the Events section of the Diocesan website. Let the simple messages of the booklet serve as a guide as you embark on this spiritual journey. Reflect on your feelings and concerns.

May God be with us in this magnificent journey!

“Thy word is a lamp to my feet
and a light to my path.”

Psalm 119:105

These are the words of the psalmist uttered to God as a prayer. The same words equally express the prayer of the heart of all those who live their life with God. We live in a world where material has dominated the life of humanity and has distanced itself from God, thus diminishing in its nature the image of the Almighty God. However, blessed are those who walk through the Lenten Journey by filling their lives with prayer and fasting and in nourishing their hearts with the Word of God thus, enlightening their spirituality.

My dear faithful!

Great Lent is one of the most crucial times in the Christian life, therefore it is my goal that we support and inspire one another during this period and grow in faith, charity and hope.

THE DOORWAY TO THE GREAT LENTEN JOURNEY

Week I

MONDAY

“Let love be genuine, hate what is evil. Holdfast to what is good.” (*Romans 12:9*)

Christian love ought to be lived and reflected in its fullest sense. We cannot mix hypocrisy in our love, when we let our love be sincere and pure. In the Christian sense, love has a fundamental meaning: love means to be humble and to serve. If this is the kind of love reflected in our fellowships and relationships between friends and families then we create for ourselves a peaceful world. Therefore, when St. Paul conveys to us his message, "let love be genuine", he warns us all to stay away from evil. Therefore, hypocrisy is equal to evil, and we ought to hate evil and be followers of what is good. Let us take this spiritual bread and enlighten our spirituality as we embark on the Great Lenten journey.

As we read the message of St. Paul, then it mirrors the state of our spiritual life with its

turbulences. When the Christian understanding of love is weakened in our souls, let us nourish our souls with the words of St. Paul to live a true and righteous life which is the fulfillment of God's will.

“Do not be overcome with evil, but overcome evil with Good.” (*Romans 12: 21*)

TUESDAY

“Never lag in zeal, be aglow with the Spirit, serve the Lord.” (Romans 12:11)

For us as Christians the actual explanation to be aglow with the Spirit has a special significance. Through this message the Apostle helps us understand that we are enriched through the baptism of the Holy Font with the gifts of the Holy Spirit. If we ever lose this thought then pride becomes rooted in our spirituality. Pride is the greatest sin.

As Christians we need to live a thoughtful life, aware of the gifts of the Holy Spirit and in serving the Lord. To serve God means to have respect for creation. Service to God also should be seen in our service to humanity. In short, if humanity lives in a true servitude then the world will relieve itself from its cycle of wars and violence.

Therefore, let us continue to pray and fast and inspire our friends with the spirit of peace.

WEDNESDAY

“Rejoice in hope, be patient in tribulation, be constant in prayer.” (Romans 12:12)

Hope is the greatest Christian virtue. During baptism the child acquires Faith, Hope and Love. To hope means to have faith in God. To hope means to live with Christ, to be a partaker in his sufferings. If Christ our Lord endured sufferings till crucifixion how much more is expected from us? Often we are confronted with tribulations and we are in despair. Let us always remember the sufferings of Christ as He took upon himself all the sufferings for the salvation of humanity. Patience is life and more so as it turns our God given lives into a miracle.

During the Lenten journey God blesses us all with the spirit of Hope and armors our spirituality with patience. Regardless of our position in today's society, we all are able to progress if we are able to endure tribulation and hardships. Literally, we all fail without patience.

THURSDAY

“Bless those who persecute you; bless and do not curse.” (Roman 12:14)

In order to grasp the depth of this message we ought to read the words of Christ carefully. He has a compassionate heart for all without exception. Often He has been criticized by the Pharisees and the Scribes. He preached forgiveness and expected from all to understand forgiveness as the golden rule. While he preached forgiveness Pharisees and the Scribes held firm to the Old Testament law.

“Bless those who persecute you; bless and do not curse.” (Romans 12:14)

How can we bless our enemies, who caused us much harm? However, if we profess to be Christians, we then have the moral obligation to forgive. Contrary to this simply distances us from Christianity.

Christianity is based on the spirit of forgiveness. The Lenten journey is a kind of school, during which time we could enrich our lives through prayers and fasting, and change our spirituality making God's presence real in our life.

FRIDAY

“Give in harmony with one another; do not haughty, but associate with the lowly; never be conceited.” (*Romans 12: 16*)

This passage from the Bible is one of the most remarkable qualities of Christianity. Whatever we expect from our fellow friends we also have an obligation towards them. We ought to reject senseless pride and live a life of servitude.

As Christians we need to have the courage to acknowledge our failures and successes, since to accept ones failure both reflects willingness to change for the better life.

The Lenten journey requires from us the fulfillment of moral duties and responsibilities during the journey towards the celebration the Victorious Resurrection of Christ our Lord with a renewed spirit. This can only be fulfilled when we live a humble life, a life of apostleship to Christ.

SATURDAY

“Practice Hospitality” (Romans 12: 13)

This could be observed as one of the most important qualities of the Christian characteristics. For it is not enough to be glad and hospitable for our beloved ones and friends. It is equally important to show the same love for all without exception.

The Lenten journey ultimately pursues this important purpose to develop within us many good qualities. Hospitality is certainly the reflection of our Christian faith. Hospitality should also be the inner strength of our sponsorship in our church and community.

THE SUNDAY OF EXPULSION

The title "The Sunday of Expulsion" is based on the biblical narration of the exile of Adam and Eve from Paradise. After the creation of the world God created man and gave him all the goodness of the world to enjoy.

However, humanity had pride to the extent of equaling the self with the Lord. This was ultimately the reason of the expulsion. We all are born with the Original Sin, however, being baptized in Christ from the Holy Font we are sanctified from our Original Sin. Thus, we armor our spirituality with Christ.

Week 2

MONDAY

“Whatever the mind of man conceives and believes it can achieve.”

All of our visions are possible; however, we can only create when we make God the foundation of our lives. Above all, whatever creation is inspired by God is good and useful for mankind. Therefore, let us all make prayer the mirror of our hearts which is truly the reflection of God's immeasurable love for humanity.

TUESDAY

“Christ changes men, who then change their environment. The world would shape human behavior, but Christ can change human nature.”

- Ezras Taft Benso

Christ is the doorway to new life. The Incarnation of Christ has transformed the life of humanity. Christ gave us the Divine strength to find in ourselves the ability to change inwardly. We all are blessed for we are enriched with the presence of Christ. With Him, we change our lives for the better which is the most significant virtue and ultimately the purpose of the Incarnation of our Lord.

The transfiguration of our spiritual life does not take place if we distance ourselves from Christ. The more we distance ourselves from Christ the more we weaken within ourselves the presence of God.

WEDNESDAY

“Beauty is ultimately more about the size of our hearts, about how much they can empathize, and how widely and unselfishly they can embrace. To that end the desert of loveliness is helpful in softening the heart.”

Rev. Ron Totheiser

This quote helps us focus on the importance of prayer and fasting. Through this exercise, we crystallize within ourselves our God-given love for others. Those who have genuine love are the ones who uproot their selfishness and depart from the evil which kills the human soul. The more we pray the more we fill our hearts with the unique love to embrace all in service without any expectation of reward. Through our beauty we find what’s in the heart of human souls; it is this kind of truth which opens for us the doorway which leads us to God.

THURSDAY

"Therefore, let us search the imperishable food."

In our lives we taste two kinds of food. We consume the perishable food which nourishes our body. The Word of God, nourishes, strengthens and renews our spirituality, the bread of gospels. As we consume the word of God, we become spiritually renewed.

Christ is the mirror of our life. The closer we are to Christ, the better we can understand our inner world of capabilities and shortcomings.

FRIDAY

“For the Kingdom of God does not mean food and drink but righteousness and peace and joy in the Holy Spirit. He who serves Christ is acceptable to God and approved by men. Let us then pursue what makes for peace and for mutual building.” (*Romans 14:17-19*)

As St. Paul, the Apostle points out in the Epistle to the Romans, the Kingdom of God does not mean food and drink. Kingdom of God, is spiritual bread offered to us all through the Gospels. We ought to nourish our soul, heart and mind with the bread of the Gospels. Then our life will be the reflection of peace, justice, and divine joy.

The Apostle conveys the message to us very clearly: “He who serves Christ is acceptable to God and approved by men.” Those who serve Him will be accepted by God and welcomed by men. Thus, let us reflect on the verse conveyed to us by St. John the Apostle and walk the Lenten Journey with prayer and fasting.

SATURDAY

The Christian Faith is our best shield against external forces. We shall lead exemplary Christian lives and cherish the Gospel as the invaluable source which strengthens our moral values and nourishes our spiritual life. Let our love for our Lord and Savior Jesus Christ transpire to the young generation, for they will find the path to righteousness, guidance and shelter in the Armenian Holy Apostolic Church. Let them find spiritual comfort within the blessed walls of the Armenian Apostolic Church and lead enriching lives of prayer.

Dear Lord, open the doors to my soul so that I may walk to You with a humble heart and be comforted by Your divine light. Let me lead a life according to Your will and let be Your faithful servant within the blessed walls of Your church.

THE SUNDAY OF PRODIGAL SON

The third Sunday of the Great Lent is known as the Sunday of the Prodigal Son. Christ our Lord tells us a parable which in itself mirrors our own lives. It is one of the most cherished parables which outlines the essence of the Christian spirit. The message of the parable is so powerful that it can be a Gospel itself.

In the Lord's Prayer, we ask God for the forgiveness of our sins. We often forget to forgive our fellow men. In the parable of the Prodigal Son, the Almighty God is depicted by the Father figure. The two sons represent humanity. The younger son genuinely confesses to his father and asks for his forgiveness after leading a life of wild living. The older son represents the part of humanity which has jealousy and an unforgiving spirit embedded in their hearts. Therefore, let us read the parable with the perception that we all are called to change the course of our lives and continue to make God the destiny of our lives.

Week 3

MONDAY

“Morality is the value that gives a sense of purpose in one’s life and acts as a bridge in the relationship between Man and God. Morality is rooted in our spiritual life. Without morality, our lives would be thrown off natural course, lose overall sense of meaning and be deprived of God’s divine presence. Morality enables us to picture a clear path leading to God. Morality strengthens our belief to perform God-pleasing duties and tasks for the betterment of humanity.”

- Rev. Ronald Rolheiser

TUESDAY

One of the greatest teachings of the Christian faith is to love those individuals who may wish to hurt you with their words and actions. Christ, our Lord instructs us to show love for those people and defeat evil with love. The reasoning for this approach is that they too are God's creations. To reject them as human beings created in God's image is to lower ourselves to the same level as those who reject us.

WEDNESDAY

“Often when we are blessed with prosperity our awareness of our need for God recedes.”

- Bill Peatman

Why do we pray? What do we ought to pray for?

The answer to these questions has been provided by many. In his column “Able to prosper in any situation - with God’s love,” Bill Peatman shares with us a wonderful thought.

When life’s purpose is shaped by material values, the person is distanced from God and is alienated from leading a prayerful life. We ought to be prudent in elaborating on the columnist’s thought. This does not mean that one cannot enjoy God’s offerings, for one has the right to live a comfortable life. However, we need to remember that we are created by God and our commitment to God should be reflected in true discipleship, in making the Gospel of Christ the path to righteousness.

THURSDAY

“Sometimes when I consider what tremendous consequences come from little things... there are no little things.”

- Bruce Barton

We often search for God in the most visible and miraculous aspects. However, we need not forget that God's grace is reflected even in the most invisible things, which at times inspire us to the extent that we are able to see the power of God.

In my own pastoral ministry little things at times have left an imperishable impact on my spirituality. Therefore, may the Lenten Journey, a period of prayer and fasting, be the reason for our spiritual reawakening. Throughout the journey, let us to search for the hidden spiritual values in our God-given life and bring them to life.

FRIDAY

“I should pray not for a change of circumstance but for a change of heart, a deepening of faith...”

- Bill Peatman

Prayer has the greatest impact on our inner spiritual life. As we pray, we aim to fill our souls with God's presence, through whom the sanctity of our souls and hearts is conditioned. With a cleansed spirit, we can enlighten the lives of our fellow brothers and sisters with the love of God.

Christ, our Lord, taught His disciples to pray and thus fulfill all the duties and responsibilities entrusted to them by God.

SATURDAY

The miracle at the wedding of Cana is the first amongst the miracle stories. The power of Christ's divine presence is truly reflected in the miracle. Through this miracle, Christ teaches us the lesson to transform our spirituality.

Christ's role in the lives of individuals and the community as a whole is revealed through the miracle. With the miracle at the wedding of Cana, we are reminded of Christ's expectations from us as individuals and communities. He expects the transformation of our inner world and spiritual life.

THE SUNDAY OF THE UNJUST STEWARD

We are obligated to manage our God-given life wisely. To ensure that our lives are not lost in vain, God bestowed upon humanity the Incarnation of the Only Begotten Son. Our Lord and Savior Jesus Christ sacrificed His life for the salvation of humanity.

The Sunday of the Unjust Steward is named after the parable told by Christ, our Lord. It is often misinterpreted. "The master commended the dishonest manager for his shrewdness" (Luke 16:8). Christ's reference is not for the steward's wrongful act but because of the steward's realization of his misconduct. Some forget that Christ is referring to self-consciousness of the steward who realized that the lifestyle which he leads is wrong. Our lives are filled with flaws. It is essential that we realize our flaws and wrongdoings and correct ourselves, for God is forgiving and desires our return.

Let the Lenten Journey be the calling to evaluate the course of our lives, strengthen our relationship with God and become God's exemplary stewards in society.

Week 4

MONDAY

To listen to God's voice is the ultimate goal of the Great Lent. This goal can only be realized through strong discipline of prayer and fasting, thus developing within us the Christian character. During the Lenten Journey, we are offered the mystical hymns and inspiring prayers of the Church Fathers which shatter our sinful life and guide us towards God.

TUESDAY

Christ is the Call for Spiritual Renewal.

Christ, our Lord, is the source of spiritual renewal in our God-given life. Our renewal is conditioned only through our faith in Him, which also transpires us with the sanctity of life.

WEDNESDAY

A life with God - is a life of protection.

Surrendering to God is certainly the ultimate result and the spiritual gain of a prayerful life. As we pray, we live a life with God; a life in accordance with the divine messages which put our lives in the hands of the Almighty. Therefore, a life with God is a life of comfort and protection.

THURSDAY

Vision is a part of our human texture.

God has blessed us all with a variety of gifts. Amongst the countless gifts, vision is the most precious gift that humanity ought to cherish. Vision is an inseparable part of our human spirituality and human texture. Vision grants us the inner strength and the wisdom to create and live a meaningful life. Life lived with endless vision enriches our own and inspires the lives of our fellow friends.

FRIDAY

Born to Conquer

Put your faith in God and you will find within your soul and heart the undiscovered strength to overcome the hurdles of life. Life becomes more enduring and solidified when we constantly nourish our souls with the immeasurable love of God. Love produces within us respect for our God-given life and above all an appreciation for the sacrificial life of Christ our Lord for the Salvation of our souls.

SATURDAY

“Create in me a pure heart, O God,
and renew a steadfast spirit within me.”

Psalm 51:10

The meaning of this prayer could not come at a more appropriate time than the Great Lent. This Psalm should be our companion in our prayerful live. Our relationship with God is strengthened in solitude. The inspiring Psalm takes meaning as we continue to strengthen our bond with God through prayer.

“Create in me a pure heart, O God,
and renew a steadfast spirit within me.”

THE SUNDAY OF UNJUST JUDGE

The fifth Sunday of Lent is dedicated to prayer. The widow in the parable of the Unjust Judge reminds us of the perseverance expected from all of us in our faith life. Often, we expect immediate or timely answers to our prayers. In our relationship with God, we are expected to be engaged in unceasing and relentless dialogue through prayer.

Week 5

MONDAY

None of us are alone.

None of us are alone in the eyes of God. The Creator of Heaven and Earth watches on us from above. As Christians, we ought to search the light shining upon us. This can be accomplished when we pray and connect our lives with God. Therefore, as we continue to walk the Great Lenten Journey, we eventually meet God and create a union of fellowship with Christ.

TUESDAY

A member of God's Family

We are God's Family. This thought alone alerts in us a wisdom and responsibility, as Christians in bringing joy and comfort to God's Family. We need to announce our belonging to God's Family with true Christian character.

WEDNESDAY

Victorious against death!

A true Christian proudly denounces death, which has been trampled with the death of Christ. Any person who fears death is a dead soul in a Living physical entity. Christians who denounce death and put their faith in Christ certainly live the spirit of the Holy Resurrection, the destiny of the Lenten Journey.

THURSDAY

God, our Lord, becomes the mirror of our inner spiritual life. In God alone we see the depth of our souls, for God is our soul mate. God is the destiny of our life. A closer relationship with God is conditioned through the discipline of the Lenten services.

FRIDAY

Solitude is the source of spiritual strength.

I have often lost my solitude. God never leaves any of us in times of trouble. Lost souls are reunited with God through heartfelt prayer. This is the miraculous moment. Prayer opens our heart to embrace a warm presence, the presence of God.

SATURDAY

God in the culture of gods

We live in a world and are surrounded by gods. A soul emptied from the presence of the true God may go astray. The Lenten Journey is the most fulfilling period in the life of the Christian. A continuous life of prayer throughout the journey ensures us of the divine presence and protection of God.

THE SUNDAY OF ADVENT

The Sunday of the Advent strengthens our faith. We accept the Divinity of Christ as a second Adam. In contrast to first Adam, who lived his life in disobedience and was deported from a heavenly life. Christ, the Second Adam, descended from heaven as the Son of God to cleanse man of sin and raise him to God. This is the genuine expression of God's divine love for humanity.

Week 6

MONDAY

Make God Your Soul Mate

God our Lord becomes the mirror of our inner spiritual life. In God alone we see the depth of our souls. God is the destiny of our life. A closer relationship with God is conditioned through the discipline of the Lenten services.

TUESDAY

To Create is to Live with God

God has created us in a most unique and miraculous way, thus enabling us to continue the work of creation. The ability to create is a grace bestowed upon us by the Almighty. If we are able to create, we then give ourselves the chance to live with God.

WEDNESDAY

Lent is a Trial on the High Mountain

Lent is period of trial in the life of every Christian which strengthens their faith in Christ. It is equally a time of trial on the high mountain, which keeps us closer to God in a most unique way. Those who have observed the Great Lent have benefited from the discipline of prayer and fasting. Lent helps us enter into the depths of our soul and therein perceive the real self within us.

THURSDAY

Serving Humanity Brings Us Closer to God

The ultimate joy as Christians is what lies in the service we render to humanity. It does not only grant us joy, but above all it brings us closer to God. God our Lord is the destiny of our lives. Service, therefore, is a wonderful tool which helps us grasp the presence of God in our spirituality.

FRIDAY

The Architect of Your Own Life

How can we become architects of our own lives? One good response to this question is the way we utilize the tools which help us develop our character. For Christians, the tools are Faith, Hope, Love, Prayer, and the Lenten Journey. As we nourish our spirituality with the Gospel of our Lord and Savior Jesus Christ, we then are able to be the architects of our own life.

SATURDAY

In his moral life man should get closer to God as to the loving and forgiving Father. By recovering his own life he should construct a Holy of Holies in himself, in order to maintain constant relationship with the Lord, similar to the experience of St. Paul in the Second Epistle to the Corinthians (II Cor. 12:9 "...the power of Christ may rest upon me.")

Man is the miraculous creation of divine power, for he was created in the image of God. Yes, we experience various trials and tribulations in life, but with life of prayer we can come back to God. It is essential thought that our relationship with God stays stable and eternal!